

Arrest

nr. 257 002 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 augustus 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 8 januari 2020. Op 19 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 21 augustus 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 7 januari 2021 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 4 maart 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 70-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren in Barquisimeto, gelegen in de deelstaat Lara. De laatste tien jaar voor uw vertrek woonde u in Palavecino, eveneens gelegen in de deelstaat Lara. U behaalde een apothekerslicentie, werkte dertig jaar lang als apotheker en bent intussen gepensioneerd.

Uw ouders zijn overleden. Uw zus N.(...) woont in Chili, uw zus N.(...) woont in de stad Cabudare, gelegen in de deelstaat Lara. Uw dochter C.A.(...) woont al circa tien jaar op het Italiaanse eiland Sicilië. Uw dochter M.C.P.E.(...) (CGVS xxx; O.V. xxx) reisde met haar minderjarige zoon L.E.(...) naar België en diende op 10 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uw dochter Cl.M.P.E.(...) (CGVS xxx; O.V. xxx) verblijft sinds 2014 in België. Op 19 oktober 2018 werd haar de vluchtelingenstatus toegekend. Uw dochter Ca.C.P.E.(...) (CGVS xxx; O.V. xxx) verblijft samen met haar minderjarige zoon S.A.(...) sinds 1 februari 2019 in België. Op 29 november 2019 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Haar zoon N.J.J.M.B.P.(...) (CGVS X; O.V. X) verblijft sinds december 2018 in België. Op 29 november 2019 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. Haar zoon R.J.B.P.(...) (CGVS X; O.V. X) kwam op 23 september 2015 voor het eerst aan in België. Op 29 november 2019 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U steunde uw eerste uw verzoek om internationale bescherming met name op uw gebrekkige gezondheid en het gebrek aan een familiaal netwerk in Venezuela. Betreffende uw medische problemen gaf u aan dat u last heeft van een hoge bloeddruk en aritmie (hartritmestoornis), waar u medicijnen voor moest slikken. De voorgeschreven medicijnen waren in Venezuela evenwel nauwelijks beschikbaar en bovendien zeer duur. Nog veranderde uw cardioloog de voorgeschreven medicijnen omdat de initieel voorgeschreven medicijnen niet beschikbaar waren. Betreffende uw familiaal netwerk stelde u dat niemand van uw kerngezin – meer bepaald uw dochters – meer in Venezuela woonachtig is, terwijl u als oude(re) vrouw afhankelijk zegt te zijn van dergelijk netwerk. Daarnaast stelde u dat u van uw pensioen niet kon rondkomen en dat u na uw pensioen verder werkte om rond te kunnen komen. Wat dit betreft verwees u naar de toegenomen inflatie, waardoor de effectieve waarde van uw pensioenuitkering sterk is gedaald. Voorts verklaarde u dat u in Venezuela soms in de rij moest staan voor een winkel of supermarkt om boodschappen te kunnen doen.

Nog volgens uw verklaringen was u één keer aanwezig bij een anti-overheidsmars ten gunste van Henrique Capriles ten tijde van de presidentsverkiezingen van 2012. Daarnaast reden er in uw wijk colectivos rond die de mensen angst aanjoegen, wat ook een impact had op uw gezondheid. Voorts merkte u op dat er eens een bewaker van de apotheek waar u werkte werd gedood toen u terugkeerde uit Italië. Ook verklaart u dat u in Venezuela geen carnet de la patria had.

Voorts stelde u dat verschillende familieleden in Venezuela een gewelddadige dood stierven, waardoor dit een impact had op uw eigen gesteldheid. Zo woonde de vader van uw dochters met zijn familie aan de Colombiaanse grens, waar ze onder meer beschermingsgeld aan Colombiaanse guerrilla moesten betalen, waar zijn vader werd ontvoerd en waar hij in 2004 op gewelddadige wijze om het leven kwam. Ook werd de zoon van uw biologische vader – uw halfbroer – gedood wanneer zijn auto werd gestolen en kende ook diens zoon tijdens een antioverheidsbetoging in 2017 een gewelddadig levenseinde.

Op 18 juni 2016 verliet u legaal, met eigen paspoort, Venezuela. U reisde vanaf de luchthavens van Barquisimeto en vervolgens Caracas legaal naar Spanje en Italië. Op de luchthaven van Barquisimeto werd door medewerkers van de luchtvaartmaatschappij 20.000 Bolívar van u gestolen. Toen u naar Spanje kwam, moest u voorts invoerrechten betalen om een viersnarige gitaar te mogen meenemen. In Spanje verbleef u bij uw dochter Ca.(...). In Italië woonde u bij uw dochter Cr.(...). U reisde op 16 september 2016 met uw eigen paspoort naar Argentinië, waar u bij uw dochter Maria verbleef. U was van zins om terug te reizen naar Venezuela, maar bleef op aanraden van uw familie bijna drie jaar bij uw dochter M.(...) in Argentinië. Op 22 mei 2019 kwam u legaal, met uw eigen paspoort, aan in België. Op 23 augustus 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreesde u een gewelddadige dood door onbekenden. U gaf aan dat er in Venezuela veel gewelddadige dingen gebeuren, dat er straffeloosheid heerst en dat er geen bescherming is. Daarnaast stelde u dat de algemene situatie in Venezuela na uw vertrek verder is verslechterd en dat er geen permanente toegang is tot elektriciteit of water. Ook verklaarde u dat u

vernam dat de douane medicijnen afpakt en hekelde u het gebrek aan algemene veiligheid. Nog stelde u dat de Venezolaanse regering zei dat mensen die land verlieten, worden gezien als landverraders die de dood verdienen. Verder vreesde u problemen te kunnen krijgen omwille van de problemen die uw dochter Carolina in Venezuela heeft gehad. Daarnaast stelde u bij terugkeer naar Venezuela geen eigen woonst meer te hebben. Uw appartement in Palavecino stond na uw vertrek leeg, maar u gaf aan dat het nu bewoond wordt door een voor u onbekende man die mogelijks chavist is. U geeft aan dat u bij terugkeer naar Venezuela geen aanspraak meer kan maken op het door u aangekochte appartement.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, geldig tot 15 maart 2020; de overlijdensakte van de vader van uw dochters; uw universitair diploma in de farmacie; de aankoopakte van uw appartement; een online artikel over de dood van een neef, vermeldde datum 11 april 2017; medische documenten uit Venezuela; en medische documenten uit België.

Op 21 februari 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 21 augustus 2020.

Zonder België te verlaten diende u op 21 januari 2021 een nieuw verzoek om internationale bescherming in. In uw tweede verzoek verwijst u naar de elementen die u in uw eerste verzoek hebt aangebracht, met name uw leeftijd, uw gezondheidsproblemen, de beperkte toegang tot medicatie, levensmiddelen en andere basisvoorzieningen, uw gebrek aan huisvesting, de algemene veiligheidssituatie en straffeloosheid die in Venezuela heerst, de moord op uw ex-echtgenoot en uw neef en uw vrees om bij terugkeer als landsverrader te worden beschouwd. U legt geen nieuwe documenten voor ter ondersteuning van uw tweede verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U gaf zowel tijdens uw eerste verzoek op het CGVS als bij uw tweede verzoek op de DVZ aan dat u ouder was dan 65 jaar en lijdt aan astma, hartritmestoornissen en hoge bloeddruk, waarvoor u medicatie neemt (Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden en Verklaring Volgend Verzoek dd. 27.01.2021, punt 12). Hoe dan ook, op basis van uw verklaringen en documenten neergelegd in uw eerste verzoek kan besloten worden dat u bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Uw verzoek werd geweigerd omdat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; omdat u niet spontaan meer uitgebreid en in detail kon vertellen over de problemen die ertoe hebben geleid dat u uw land van herkomst uiteindelijk moest verlaten wanneer u hiervoor bij meerdere gelegenheden de kans kreeg; omdat er tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen zijn; omdat er geen indicaties zijn dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omdat u als landverlater door de Venezolaanse autoriteiten zal worden gezien als landverrader of als oppositiegezinde; omdat u, behalve stress, geen persoonlijke

problemen blijkt te hebben gehad omwille van de problemen van uw dochter Carolina en er in het verzoek van Carolina geen geloof gehecht werd aan de door haar voorgehouden problemen; omdat de beoordeling van uw medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingen-zaken (hierna: DVZ) is; omdat de omstandigheid dat u als vrouw op leeftijd niet over een (uitgebreid) familiaal netwerk beschikt, geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en evenmin valt onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming; omdat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat de dood van de vader van uw dochters, uw halfbroer of diens zoon directe betrekking heeft op u; omdat uit uw verklaringen niet blijkt dat het incident waarbij een bewaker van de apotheek waar u werkte werd gedood verband houdt met u; omdat het feit dat u mogelijkwerwijs niet over een carnet de la patria beschikt in uw geval onvoldoende ernstig is om gekwalificeerd te worden als vervolging of ernstige schade; omdat het een blote bewering is dat uw woning werd gekraakt en dat u bij terugkeer naar Venezuela over geen enkele woonst zou beschikken en een gekraakte woning hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken; en omdat uw vrees voor een gewelddadige dood door onbekenden bij een terugkeer naar Venezuela louter hypothetisch is. Daarnaast kon uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit niet worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Evenmin waren er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In uw tweede verzoek verwijst u immers naar een aantal elementen die u al in uw eerste verzoek hebt aangebracht op het CGVS of in uw verzoekschrift aan de RvV, meer bepaald uw leeftijd, uw gezondheidsproblemen, de beperkte toegang tot medicatie, levensmiddelen en andere basisvoorzieningen, uw gebrek aan huisvesting, de moord op uw ex-echtgenoot en uw neef, de algemene veiligheidssituatie en straffeloosheid die in Venezuela heerst en uw vrees om bij terugkeer als landsverrader te worden beschouwd. Bijkomend stelt u nu dat de colectivos uw huis hebben ingenomen. In uw eerste verzoek verklaarde u nog dat uw huis gekraakt was en bewoond werd door een voor u onbekende man die mogelijks chavist is (CGVS, p. 10, 15). Voorts verklaart u dat er nu een decreet is dat stelt dat Venezolanen die hun land hebben verlaten als landverraders worden aanzien (Verklaring Volgend Verzoek dd. 27.01.2021, p. 16, 19 en 20). Deze verklaringen sluiten aan bij uw eerdere verklaringen. Aangezien u deze niet staft met enig begin van bewijs, kan het CGVS deze niet anders dan als blote beweringen beschouwen. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen over uw familiaal netwerk in Venezuela, waar u geen familie beweert meer te hebben. U gaat hiermee voorbij aan de situatie van uw zus en broer (Verklaring Volgend Verzoek dd. 27.01.2021, p. 21). Deze personen verbleven volgens uw verklaringen op het CGVS ten tijde van uw eerste verzoek nog in Venezuela (CGVS, p. 12). Hoe dan ook, in uw tweede verzoek concretiseert u op geen enkele manier, noch met uw verklaringen noch met bijkomende stukken, waarom de beoordeling van uw eerste verzoek onjuist of onredelijk zou zijn. Het louter herhalen of verwijzen naar voorgaande verklaringen, is onvoldoende. Evenmin maakt u melding van andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden waaruit blijkt dat u in Venezuela, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. U toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uw individuele socio-economische situatie werd reeds beoordeeld in het kader van uw eerste verzoek. U bracht geen elementen aan die deze voorgaande beoordeling kunnen wijzigen

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het

geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal haar aanvraag zonder enig onderzoek heeft afgewezen terwijl zij duidelijk had aangegeven dat zij niet kan terugkeren naar Venezuela gezien haar hoge leeftijd en het feit zij ernstig ziek is. De medicatie die zij nodig heeft is volgens haar niet beschikbaar en/of betaalbaar in Venezuela. Tevens herhaalt zij dat haar kinderen en kleinkinderen in België verblijven.

Zij stelt verder niet akkoord te gaan met de stelling dat er geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen in Venezuela noch dat de humanitaire situatie er niet dermate desastreus is dat zij tot bescherming noopt. Zij verwijst naar de “Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I” van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoekster maakt op 15 april 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen met een getuigenverklaring van bureu.

4. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, volstaat het niet dat er nieuwe elementen aanwezig zijn. De Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat het moet gaan om nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen, wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoekster steunde haar eerste verzoek om internationale bescherming op haar gebrekkige gezondheid en het gebrek aan een familiaal netwerk in Venezuela. Zij stelde dat zij met haar pensioen niet kan rondkomen. Voorts verklaarde verzoekster dat zij één keer aanwezig was bij een anti-overheidsmars en dat verschillende familieleden in Venezuela een gewelddadige dood stierven. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest verzoekster een gewelddadige dood door onbekenden. Tevens heeft zij daar volgens haar verklaringen geen eigen woonst meer.

De commissaris-generaal weigerde in het kader van haar eerste beschermingsverzoek verzoekster de vluchtelingenstatus omdat (i) haar houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) zij niet spontaan meer uitgebreid en in detail kon vertellen over de problemen die ertoe hebben geleid dat zij haar land van herkomst uiteindelijk moest verlaten toen zij hiervoor bij meerdere gelegenheden de kans kreeg, (iii) er tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen zijn, (iv) er geen indicaties zijn dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omdat zij, als landverlater, door de Venezolaanse autoriteiten zal worden gezien als landverrader of als oppositiegezinde, (v) zij, behalve stress, geen persoonlijke problemen heeft gehad omwille van de problemen van haar dochter Ca. en er in het verzoek van Ca. geen geloof wordt gehecht aan de door haar voorgehouden problemen, (vi) de beoordeling van haar medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) is, (vii) de omstandigheid dat zij als vrouw op leeftijd niet over een (uitgebreid) familiaal netwerk beschikt, geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en evenmin valt onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, (viii) uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat de dood van de vader van haar dochters, haar halfbroer of diens zoon directe betrekking heeft op haar, (ix) uit haar verklaringen niet blijkt dat het incident waarbij een bewaker van de apotheek waar zij werkte werd gedood verband houdt met haar, (x) het feit dat zij mogelijk niet over een *carnet de la patria* beschikt in haar geval onvoldoende ernstig is om te worden gekwalificeerd als vervolging of ernstige schade, (xi) het een blote bewering is dat haar woning werd gekraakt en dat zij bij terugkeer naar Venezuela over geen enkele woonst zou beschikken en een gekraakte woning hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, en (xii) haar vrees voor een gewelddadige dood door onbekenden bij een terugkeer naar Venezuela louter hypothetisch is.

Deze beslissing en beoordelingen werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 239 915 van 21 augustus 2020.

Op 7 januari 2021 dient verzoekster een volgend verzoek in. Zij verwijst naar de elementen die zij in haar eerste verzoek heeft aangebracht, met name haar leeftijd, haar gezondheidsproblemen, de beperkte toegang tot medicatie, levensmiddelen en andere basisvoorzieningen, haar gebrek aan huisvesting, de algemene veiligheidssituatie en straffeloosheid die in Venezuela heerst, de moord op

haar ex-echtgenoot en haar neef en haar vrees om bij terugkeer als landsverrader te worden beschouwd.

De hamvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft nu zij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoekster in haar volgend verzoek verwijst naar een aantal elementen die zij al in haar eerste verzoek heeft aangebracht, meer bepaald haar leeftijd, haar gezondheidsproblemen, de beperkte toegang tot medicatie, levensmiddelen en andere basisvoorzieningen, haar gebrek aan huisvesting, de moord op haar ex-echtgenoot en haar neef, de algemene veiligheidssituatie en de straffeloosheid die in Venezuela heerst en haar vrees om, als landverlater, bij terugkeer te worden beschouwd als landsverrader. Het louter verwijzen naar dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, kan echter geen ander licht werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Hetzelfde geldt voor verzoeksters verklaringen over haar familiaal netwerk in Venezuela, waar zij beweert geen familie meer te hebben. De commissaris-generaal stelt hierbij terdege vast dat verzoekster hiermee voorbij gaat aan de situatie van haar zus en broer. Deze personen verbleven volgens haar verklaringen op het CGVS ten tijde van haar eerste verzoek immers nog in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud 8 januari 2020 (hierna: NPO), p. 12). Hoe dan ook, in haar tweede verzoek concretiseert verzoekster op geen enkele manier, noch met haar verklaringen noch met bijkomende stukken, waarom de beoordeling van haar eerste verzoek, namelijk dat het gegeven dat zij niet zou beschikken over een (uitgebreid) familiaal netwerk geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, onjuist of onredelijk zou zijn. Het louter herhalen van of verwijzen naar voorgaande verklaringen, is onvoldoende.

Bijkomend stelt verzoekster nu dat de colectivos haar huis hebben ingenomen. Bij aanvullende nota brengt zij ter staving hiervan een getuigenverklaring bij van burens.

De Raad merkt vooreerst op dat zulke getuigenis niet afkomstig is van een officiële en/of objectieve bron en geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt besproken. Om deze redenen kan aan zulke getuigenis dan ook maar een heel beperkte bewijswaarde worden toegekend.

Bovendien wordt in deze brief niet vermeld dat het colectivos betreffen die haar woning zouden hebben ingenomen, maar wordt enkel gesproken over "*indringers*". In haar eerste verzoek verklaarde verzoekster nog dat haar huis gekraakt was en bewoond werd door een voor haar onbekende man die mogelijk chavist is (NPO, p. 10). Dat haar woning werd ingenomen door colectivos en dat zij bij terugkeer naar Venezuela over geen enkele woonst zou beschikken, is bijgevolg een blote bewering. Hoe dan ook is een gekraakte woning onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aanneemelijk te maken, gelet op haar socio-economische situatie in Venezuela, in het bijzonder haar familiale en financiële situatie.

5.3. Waar verzoekster opmerkt dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, kan zij niet worden gevolgd.

Het politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus 15 mei 2020, p. 12-14). Nergens kan evenwel worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het

Venezolaanse regime. Dit blijkt evenmin uit de door verzoekster bijgebrachte *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019. De Raad merkt op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *“depending on the circumstances of the individual case”*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking ‘kunnen’ komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

In het kader van haar eerste verzoek oordeelde de commissaris-generaal reeds dat er geen indicaties aanwezig zijn dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omdat zij door de Venezolaanse autoriteiten zal worden gezien als landverrader of als oppositiegezinde. Ook in het kader van haar huidig volgend verzoek brengt zij geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden louter omwille van een deelname aan een manifestatie.

5.4. De verklaring van verzoekster dat er nu een decreet is dat stelt dat Venezolanen die hun land hebben verlaten als landverraders worden aanzien (Verklaring Volgend Verzoek, punt 16), staat zij niet met enig begin van bewijs en is dan ook niet meer dan een blote bewering.

Het wordt niet betwist dat verzoekster bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019; COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019; COI Focus *“Venezuela: situatieschets”* van 15 mei 2020; EASO *“Venezuela Country Focus”* van augustus 2020) blijkt immers niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van een verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Gelet op het voorgaande kan niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die ervan worden verdacht een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant werden beschouwd, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering.

Gelet op wat voorafgaat en gezien de gedane overwegingen in het kader van haar eerste verzoek, blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat zij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond, zoals reeds eerder werd uiteengezet. Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven en hier een beschermingsverzoek heeft ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekster aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer zou worden geviséerd of vervolgd.

Zoals reeds vermeld zijn er geen indicaties aanwezig dat verzoekster omwille van haar eenmalige deelname aan een manifestatie of omwille van de problemen die haar dochter Ca. kende als opposant van de regering, bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden. Verzoekster laat na concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela louter omwille

van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.5. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela.

In het kader van haar eerste verzoek werd reeds geoordeeld dat uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haren hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Met de loutere verwijzing naar de socio-economische crisis in Venezuela brengt verzoekster geen afdoende concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op eerder gedane evaluatie van haar levensomstandigheden in Venezuela.

Zoals reeds vermeld, waar verzoekster middels een aanvullende nota voor de eerste keer aanvoert dat zij niet meer over een huis zou beschikken bij terugkeer naar Venezuela, nu haar woning gekraakt is, herhaalt de Raad dat deze loutere bewering een onvoldoende zwaarwichtig element is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoekster maakt hiermee verder ook niet aannemelijk dat zij, gelet op haar familiale situatie, met name de aanwezigheid van haar broer en zus in Venezuela, en haar financiële situatie, in casu haar pensioen, bij terugkeer alsnog zou terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, zoals ter terechtzitting wordt betoogd.

Evenmin maakt zij melding van andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Zij toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

5.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad vooreerst dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Overigens kadert dit politieel en crimineel geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is het bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 15 mei 2020, p. 26-34; EASO *“Venezuela Country Focus”*, augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst, namelijk de stad Barquisimeto gelegen in de Venezolaanse deelstaat Lara, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Gelet op het geheel dat voorafgaat, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit wat voorafgaat blijkt een schending van het redelijkheidsbeginsel evenmin.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES